

Sygn. akt I CSK 148/20

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa M. P. i L. P.
przeciwko J. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 marca 2019 r., sygn. akt VII AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sadu Okręgowego w W. w ten sposób, że oddalił powództwo oraz rozstrzygnął stosownie do tego o kosztach postępowania sądowego za I i II instancję.

Powodowie wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, wskazując na dokonanie przez Sąd Apelacyjny błędnej wykładni art. 682 k.c. w kontekście pojęcia wady budynku oraz stanu zagrażającego zdrowiu lub życiu najemcy i jego domowników, co skutkowało miało nieprawidłowym uznaniem oświadczenia pozwanego o wypowiedzeniu umowy najmu za skuteczne. W ocenie skarżących zgromadzony w sprawie materiał

dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że istniały wady budynku zagrażające zdrowiu osób w nim przebywających, a nadto rzeczywistą przyczyną wypowiedzenia umowy najmu przez pozwanego były wyłącznie względy związane z optymalizacją kosztów najmu.

W odpowiedzi pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w sytuacji jej przyjęcia o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. postanowienia SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r.,

I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powodowie nie przedstawili argumentacji, która nakazywałaby uznać, iż Sąd Apelacyjny dokonał wadliwej wykładni pojęć wad lokalu oraz stanu zagrażającego zdrowiu czy życiu najemcy, jego domowników albo osób u niego zatrudnionych w rozumieniu art. 682 k.c. Należy przy tym podkreślić, że w dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazywał wyraźnie, iż niska temperatura lokalu powodująca zagrożenie dla zdrowia stanowi wystarczającą podstawę do rozwiązania umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia (zob. wyr. z 9 września 2013 r., V CSK 467/12).

Skarżący nie negują zresztą tezy, że zbyt niska temperatura może powodować zagrożenie dla zdrowia osób przebywających w pomieszczeniu, a ich argumentacja zmierza do wykazania, iż temperatura taka nie była wywołana wadami budynku, a działaniami najemcy lub osób, za które najemca ponosi odpowiedzialność (m.in. zakręcaniem grzejników, nadmiernym wietrzeniem pomieszczeń przez wychowanków ośrodka prowadzonego przez pozwanego). Kwestie te należą jednak do sfery ustaleń faktycznych, a Sąd Apelacyjny poczynił w tej mierze bardzo obszerne i drobiazgowe wywody w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Wynika z nich jednoznacznie, iż przyczyną zbyt niskich temperatur była wada budynku, a wskazano jedynie, że nie jest istotne, jaki rodzaj wady wchodzi w rachubę (nieszczelność okien czy brak odpowiedniej instalacji grzewczej). Sąd Apelacyjny wykluczył natomiast stanowczo, aby najemca zezwalał wychowankom na wyziębienie budynku, jak również, by przyczyną niskich temperatur były zakręcone kaloryfery. Kwestionując te ustalenia, powodowie kwestionują ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Apelacyjny. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. zarzuty takie nie mogą stanowić podstaw skargi kasacyjnej.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Mając na uwadze, że zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego odnosił się jedynie do wypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i jej oddalenia, brak było podstaw do rozstrzygania o kosztach postępowania kasacyjnego.

jw